

Православно обележавање 1700. годишњице
Миланскої едикѿа (313)

Вођени Духом Светим, а са благословом Његовог преосвештенства епископа рашко-призренског и косовско-метохијског у егзилу, Господина др Артемија, слегло се данас – уочи прославе светог цара Константина и његове мајке свете Јелене, на овом освештаном месту, Лозници код Чачка, у исповедничком манастиру посвећеном светом оцу Николају Мирликијском – велико мноштво свештених лица и правоверно побожног народа, што прераста у величанствен Црквенонародни Сабор који на православан начин обележава 1700. годишњицу *Миланскої едикѿа*, обнародованог 313. године.

Многи поводи су утицали на то да се одржи овако велик Црквенонародни Сабор: не само поменута годишњица *Миланскої едикѿа*, него, превасходно, бројна одступања у правоверју, црквеноканонском и богослужбеном поретку, која се, нарочито у последње време, умножавају у Српској православној цркви, као и болно питање отимања од Србије свете земље - Косова и Метохије.

Присутни правоверни народ није изненађен отпадништвом у Цркви, које за последицу има пропаст, јер знамо за пророчке речи апостола Павла о томе да „Дух изричито говори да ће у последње време одступити неки од вјере, слушајући духове преваре и науке демонске“ (1.Тим 4,1). Али знамо и за заповест истог Апостола, која гласи: „Бдите, стојте у вјери, мушки се држите, снажите се“ (1.Кор 16,13). Налаже нам, посебно, да држимо *Предања*: „Тако, дакле, браћо, стојте чврсто и држите предања, којима сте научени, било нашом речју, било посланицом“ (2.Сол 2,15).

Ради свега тога, овај Црквенонародни Сабор саставља и обзнањује

САБОРНУ ПОСЛАНИЦУ

Обузима нас не мала забринутост, гледајући како се у нашој Цркви све учесталије нарушавају отачка предања, канонско благоустројство и, авај, њено православно догматско утемељење. Господ наш и Спаситељ Исус Христос, утврђујући ученике у познању вере, рекао је: „Мир мој остављам вам, мир мој дајем вам“ (Јн 14,27). Увео нас је у познање вере да се не би нико противио догматима благочашћа и

побожности, него да бисмо свима објавили проповед Истине и да бисмо разумели то - да без држања праве вере нема мира у Цркви. Јер „цркве нису просто грађевине и украшени храмови, него пуноћа православних, који су у њима, и песме и славославља којима они служе Богу“.¹ Зато и ми сада овде, пре свега, кличемо славећи Бога пророчким славословљем: „Ко је Бог велики, као Бог наш! Ти си Бог наш, који једини чиниш чудеса“ (Пс 76[77],13-14).

„Стога вас, браћо и чеда – по речима Светога Саве Српског - ово прво молим - да се, положивши сву наду своју на Бога, држимо пре свега праве вере Његове. Јер, као што рече Апостол, 'темеља другога нико не може поставити осим онога којег постави' Дух Свети преко светих Апостола и богоносних Отаца, а то је: права вера која је на светим седморим васељенским саборима потврђена и проповедана. И зато на овом темељу свете вере треба нам зидати злато и сребро и драго камење, то јест добра дела. Јер, нити исправност живота користи без праве и просвећене вере у Бога, нити нас право исповедање вере без добрих дела може извести пред Господа, него треба имати обоје, да 'савршен буде човек Божји', а не да због недостатка (једног од то двоје) храмље живот наш. Јер, као што рече Апостол: 'Спасава вера, која кроз љубав дела'“.²

Покренути старањем и бригом о Цркви Христовој, Његовој непорочној Невести „која је без мрља и бора“ (Еф 5,27), притом привржени речима апостола Павла који вели: „Један Господ, једна вера, једно крштење“ (Еф 4,5), држимо се непогрешивог учења светих Отаца, запечаћеног у светом *Символу вере*, тако што сви једнодушно исповедамо веру у ЈЕДНУ, СВЕТУ, САБОРНУ И АПОСТОЛСКУ ЦРКВУ, онако како нас Сам Господ Исус Христос научи и предаде преко својих Апостола и великих црквених Отаца.

„Верујемо да саборну Цркву Свети Дух учи јер Он је Онај истинити Утешитељ кога Христос шаље од Оца зато - да учи Цркву кроз свете Оце и учитеље саборне Цркве.“³ Благодарећи управо томе, учење Цркве је савршено и непогрешиво. „Верујемо да су чланови саборне Цркве само верни, тј. који несумњиво исповедају чисту веру Спаситеља Христа (коју смо примили од самога Христа), од Апостола и Светих васељенских сабора“⁴ и који су крштени по православном обреду Цркве Божје.

¹ Из Синодика који се чита у Недељу православља.

² Из Беседе Святога Саве о правој вери.

³ Из Посланице источних патријарха о православној вери (1723. година).

⁴ Исто.

„Једино Црква поседује и казује главну Истину свих светова. Све што је ван Ње, ма како изгледало привлачно и слатко, обмана је.“⁵

Свако другачије учење по којем Црква није Једна, већ јој се јеретичке заједнице и секте попут римокатолика и протестаната придружују као некакве „сестре“, или „друго плућно крило“; свако учење у којем је изнета измишљена „теорија грана“ по којој Једна Црква нема пуноћу благодати и истине, већ је она само једна од грана на дрвету неке „универзалне надцркве“; свако учење које садржи било коју јеретичку лажну богословску теорију што подржава или се уграђује у савремену свејерес звану *екуменизам* - одбацујемо, осуђујемо и проклињемо као страно Светом Предању Цркве и предајемо анатеми.

Ставовe и тврдње оних који јеретичког поглавара државе Ватикана и римског папу називају „светим оцем“, сматрајући да га је „Дух Свети изабрао“ за предстојатеља римокатолика; оних који римокатолицима и осталим јеретичима признају благодатност у крштењу и осталим обредима, тиме и апостолско прејемство, али и ставове оних из Православне цркве, који са поносом носе папско прстење и папске крстове - осуђујемо и одбацујемо као стране непогрешивом Отачком учењу Цркве.

Поступке и ставове оних који учествују у свејеретичком екуменском покрету и суделују у тзв. *Светом савезу цркава*; који се јавно декларишу као екуменисти и моле се заједно са јеретичима, навлачећи тиме на себе проклетство светих Апостола и Васељенских сабора који строго забрањују мољење са јеретичима, чак и приватно; који тиме саблажњавају неутврђене у вери и који, учествујући у лажном *дијалогу љубави*, релативизују или газе догмате Православне цркве - осуђујемо и одбацујемо као стране учењу Цркве Христове. Јер „свој став према јеретичима (а јеретици су сви који су неправославни), Црква Христова је једном за свагда одредила преко светих Апостола и светих Отаца, то јест преко светог Богочовечанског Предања, јединственог и неизменљивог. По томе ставу: православнима је забрањено свако молитвено општење и дружење са јеретичима. Јер, какав удео има правда с безакоњем? или какву заједницу има видело с тамом? или како се слаже Христос с Велијаром? или какав удео има верни с неверником? (2.Кор 6,14-15). Светих Апостола Правило 45. наређује: 'Епископ, или презвитер, или ђакон, који се са јеретичима само и молио

⁵ Преподобни отац Јустин, *Домаћика Православне Цркве III*, Ваљево 2004, стр. 62-63.

буде, нека се одлучи; ако им пак допусти, као клирицима, да што раде, нека се свргне'."⁶

Реформаторско деловање и протестантски став и дух оних који сматрају да *Свѣше ѿајне*, особито *Свѣша евхаристија*, нису сачуване у Православној цркви у изворном облику, те руковођени својом самовољом и одсуством страха Божјег „дорађују“ и мењају чин истих, одбацујући оно богослужбено предање које смо од наших претходника примили; њихово настојање да уведу нови календар у црквену праксу и да скрате и избаце постове - осуђујемо и одбацујемо као потпуно стране вери Пророка, Апостола и светих Отаца, коју преко њих примисмо од Самога Христа.

Зато заједно са светим Оцима говоримо: „Пророци како видеше, Апостоли како научише, Црква како је примила, Учитељи како су одогматили, Васељена како се сагласила, Благодат како је засијала, Истина како се доказала, лаж како је протерана, Премудрост како се смело исказала“⁷, Христос како је изобилном благодаћу потврдио тако мислимо, тако говоримо, тако проповедамо: да постоји само ЈЕДНА СВЕТА, САБОРНА И АПОСТОЛСКА ЦРКВА, као што је Један Христос, глава Цркве, и да ван Ње, „која је стуб и тврђава истине“ (1.Тим 3,15), нема спасавајуће благодати Божје, нема истините вере, нема спасења. Јер, по речима светог оца Јустина Ћелијског: „Нема хришћанства ван Цркве“.⁸ Стога сви једнодушно и једним гласом исповедамо, потрђујемо и говоримо: „Ово је вера Апостола. Ово је вера Отаца. Ово је вера Православних. Ова вера васељену утврди.“⁹

Ми „примамо и све Свете саборе који су се Божјом благодаћу у разним временима и местима сабирали ради утврђивања православног јеванђељског учења, које прима Саборна Црква. А оних којих се одрекоше свети Оци, одричемо се и ми; и које проклеше они, проклињемо и ми.“¹⁰

Када смо тако са сваком брижљивошћу и складношћу то изложили, овај молитвени, Црквенонародни Сабор је одлучио да ником не дозволи да нам другу веру произноси, или пише, или саставља, или домишља, или подмеће, или о Цркви Христовој другачије учи и мудрује.

⁶ Преподобни Јустин Ђелијски *Огјовор Свѣом Синоду "О заједничкој молићви за јединство"*, Рукопис, са потписом и датумом: 13/26. новембра 1974, достављен преко Управе ман. Ђелије епископу шабачко-ваљевском Јовану.

⁷ Из Синодика који се чита у Недељу православља.

⁸ Преподобни отац Јустин, *Домаїшика Православне Цркве III*, Ваљево 2004, стр. 35.

⁹ Из Синодика који се чита у Недељу православлја.

¹⁰ Из Беседе Свєтїоїа Саве о ѓравој вери.

А оне, пак, који се усуде да састављају другу веру, или наопако проповедају, или уче и предају други *Символ вере* онима који желе да се из безбоштва или какве јереси, обрате у познање Истине - такви, ако се не покају, него упорно остају у својој јеретичкој заблуди, нека буду туђи и страни Цркви и спасењу, као што већ и јесу страни и одсечени од Ње, будући да не исповедају православну веру како треба, било да су то патријарси, епископи и остали клирици, монаси или световњаци.

После напред исповеђене вере и осуде јереси и јеретичких настојања, позивамо челнике Српске православне цркве, и све који су се делом или речима укаљали јересју *екуменизма*, да озбиљно схвате наше речи и јавно се покају, да иступе из свејеретичког зборишта званог *Свештски савети цркава*, да одступе од унијатског и папофилског стремљења, као и од безбожног богослужбеног реформисања и сваковрсног нарушавања Светог Предања. Како не би и даље навлачили на себе осуду Отаца свих седмориx васељенских сабора, и како не би и даље својим јеретичим исповедањем и деловањем себе одсецали од црквене пуноће, позивамо их да својим покајањем учине да у Српској православној цркви и шире завлада мир и процвета љубав у саборном једнообразном саслуживању са једнодушним исповедањем непромењене вере православне, онакве какву примисмо од светих Апостола и светих Отаца, преко нашег Светог Саве.

Сходно напред изложеном, сматрамо да је прослава јубилеја *Миланској едикти*, организована онако како је то испланирано од стране званичника Српске православне цркве, заправо злоупотреба истог. *Милански едикт* је донео слободу хришћанима и мир Цркви, и то је велико дело светог равноапостолног цара Константина, али *Милански едикт* нити је био, нити је сада позив на уједињење Цркве православне са онима ван Ње, тј. са јеретцима и неверницима, како то кроз поменуту прославу представља и покушава да подметне административни врх Српске православне цркве, истрајавајући тако у својим екуменистичким стремљењима, и покуравајући се, на тај начин, својим ватиканским и глобалистичким налогодавцима, а не Христу и Његовој божанској науци. Административни врх Српске православне цркве таквим прослављањем јубилеја *Миланској едикти* на екуменистичком нивоу изврће и кривотвори сам *Милански едикт*, дајући му погрешан, екуменистички садржај, тј. позива на лажно уједињење православних са јеретцима. Уједно административни врх Српске православне цркве, у свом екуменистичком заносу прогони све правоверне клирике и мирјане који не пристају на екуменистичка,

јеретичка стремљења. Зато упозоравамо званичнике Српске православне цркве да без одлагања прекину са таквим поступањем зато што Цркву враћају у период пре *Миланској едикта*, преузимајући срамну улогу прогонитеља хришћана, а *Милански едикт* је донет управо против тих прогонитеља. О изругивању *Миланском едикту* од стране званичника Српске православне цркве, али и државе, најречитије говори њихова спрега да у садејству свештеника и полиције немилосрдно поступају са нејаким свештеним лицима, изгонећи их из светиња зато што сеprotиве кварењу вере, богослужбеног и, уопште, црквеностанонског поретка.

Са тим у вези, једнодушно и саборно захтевамо од Архиепископског сабора Српске православне цркве да званично поништи иначе ништавне, канонски и предањски гледано, пресуде и оптужбе против епископа др Артемија, али и против свих клирика и мирјана оне на сличан начин изречене неканонске мере.

Такође, позивамо јерархију Српске православне цркве да заузме недвосмислен став о Косову и Метохији, тако што ће јасно и јавно осудити сва деловања и све потписане споразуме којима се Косово и Метохија одвајају од Србије, а црквена баштина постепено предаје у руке нехришћана, у чему је, на велику жалост, и сама разним уступцима и погрешним одлукама, суделовала. Косово и Метохија, као духовна колевка српског рода и „родни лист” сваког православног Србина чини 15 посто територије нашег Отачаства, окупираног од стране евро-америчких завојевача. Према уставно-правном поретку, нико нема право да потпише капитулацију земље, јер се тиме одриче њеног суверенитета и територијалне целовитости. Ко је Србин и српског рода не треба ничим, нигде, никада и ни на који начин да саучествује у комадању, растурању и отимању косовско-метохијске територије од целине нашег Отачаства, посебно не тамошњих многобројних светих храмова и гробаља. Зато су званичници Српске православне цркве у обавези да од Владе и Скупштине Србије захтевају да јавно и недвосмислено прогласе окупацију Косова и Метохије.

Ми, са овог Црквеностанонског Сабора, „позивамо све побожне православне хришћане: останите у ономе чему сте научени, у чему сте рођени и одрасли - тј. у неизмењеној вери православној - и када време и прилике захтевају, пролијте и саму своју крв да бисте сачували веру коју су нам наши Оци предали.”¹¹ Јер, не треба заборављати Спаситељеве

¹¹ Патријарх константинопољски Јеремија II, *Сиџилион* (1583. година).

речи: „Али Син човјечији када дође, хоће ли наћи вјеру на земљи?“ (Лк 18,8). Апостоли су управо зато непрестано проповедали Јеванђеље, „утврђујући душе ученика, и саветујући их да остану у вјери, и да нам кроз многе невоље ваља ући у Царство Божје“ (Дап 14,21-22).

За праву веру се безусловно жртвује зато што је речено да ће „праведник од вјере живјети“ (Рим 1,17; уп. Гал 3,11), а „ако ли одступи, неће бити по вољи души мојој“ (Јевр 10, 38). Ми међутим - по речима апостола Павла – „нисмо од оних који одступају на пропаст, него од оних који вјерују на спасење душе“ (Јевр 10,39). Зато, на општу радост, исти Апостол закључује: „Оправдавши се, дакле, вјером, имамо мир у Богу кроз Господа нашег Исуса Христа“ (Рим 5,1).

У манастиру светиої Николаја Мирликијскої

у Лозници код Чачка

уочи светиих – цара Константијина и Јелене

леѣа Господњеї 2013.

Предстојатељ

Црквенонародної Сабора

Епискої рашко-йризренски и косовско-мѣхохијскиу еїзилу

гр Арѣмије